

Iz dnevnika nekega starega učitelja.

4. marca. „Vi ste vedno sami“ sem djal danes gospodu duhovnemu pomočniku. On pa mi pokaže svojo omaro s knjigami, in me tako le zaverne: „Ni res, jaz nisem nikoli sam, vidite da imam vedno dovolj prijatlov in dosti družbe“. Tudi jaz spoznam, da so dobre knjige in časopisi dobri prijatli, s kterimi se človek vedno lahko pogovarja, dokler in kolikor hoče.

Če dobim dobro knjigo v roke, mi navadno več koristi, kakor naj boljša družba; če pa je malovredna, jo pustim, in ona zavoljo tega ni huda na me, in me ne opravlja, kakor marsikdo, ki se ne pečam z njim.

5. marca. Bliža se že pomlad, in kmali se začnejo dela na vertu in na polji. Da se učitelj peča tudi s sadjorejo, je to z njegovim stanom kaj primerno. Vselej, kedar sadim, obrezujem in ravnam mlade drevesca, malo manjka, da z njimi ne govorim, kakor z učenci v šoli. Jaz bi rekel, da dober učitelj v šoli je gotovo tudi priden sadjorejec na vertu.

6. marca. Danes je prišel k meni mlad učiteljsk pripravnik iz mesta, in me med drugim tudi vpraša marsikaj o učiteljskem stanu. Ker sem precej vidil, da on pri učiteljstvu pričakuje zlatih gradov, mu posebno na serce govorim, kako se mora učitelj vaditi, da si more tudi kaj odreči, kedar je treba, in da se mora tega že zgodaj navaditi, če hoče, da mu v učiteljskem stanu ne bode ternje rastlo. Oj, koliko nezadovoljnežev in zavoljo tega tudi slabih učiteljev je med nami, ker se že zgodaj niso navadili ravnati po vetru različne osode!

7. marca. Ne vem, kako je; nekteri učitelji tožijo, da se naveličajo šole in da bi si radi naredili večkrat šolske praznike, ko bi smeli; pri meni je to drugače. Vselej grem vesel in rad v šolo, in to sicer iz več vzrokov. Naj imenitnejši vzrok pa, ki mi priljubljuje šolo, je ljubezen do ljube domače mladosti. Oj, kako srečen in vesel bom, če bom kdaj mogel reči, da sem s šolo kaj koristil svoji ljubeznjivi domovini in milemu domačemu narodu! Dobro vem, da njezne cvetice, ki se sadé v otroške serca, pozneje večkrat usahnejo, ker jih posmodé mrazi mnogoterih časov; toda pa tudi dobro vem, da večkrat celó od usahnjene in zamorjene cvetice ostane še sim ter tje kaka živa koreninica, ki pozneje na novo požene, in zopet prelepo zraste in donaša obilo lepega cvetja.